

ZIEKTEWINST

Afgelopen voorjaar kreeg ik een ongeluk. Op weg naar mijn werk, op de fiets. Prachtige route, over een bosweg. Een laatste gedachte: 'ik ben er bijna, straks niet vergeten om....' En een grote, vrolijk uitziende hond, die naar me toe draafde. Het volgende dat ik merkte was de opgewekte stem van een arts-assistent: 'zo, nu ga ik even de wonden in uw hoofd hechten.' En het gezicht van mijn vrouw, dat strak stond.

Wonden? Wat voor wonden? En wat deed mijn vrouw hier? Vervolgens de stroke-unit, een zijtak van de afdeling Neurologie. Van ons eigen ziekenhuis. Daar lag ik, via kabels verbonden met een apparaat dat mijn hoofd en hart bewaakte.

Ik herinner me weinig van die periode en dat weinige was nogal fragmentarisch. De neuroloog kwam langs en zei: 'nou, Hendrik Jan, je hebt een flinke smak gemaakt.' En dat zei hij nog eens met nadruk tegen mijn vrouw, want die zat toen net aan mijn bed.

Wat bedoelde hij met 'een flinke smak?' Geen idee.

Er kwamen nog meer mensen langs in de week dat ik daar lag. Mijn collega's, de bestuurder onder wier bereik mijn afdeling sorteert, veel mensen die ik in het ziekenhuis ken. Ze vonden het allemaal heel vervelend voor me en ze vonden ook allemaal dat ik geduld moest hebben. Er kwam elke dag een jonge vrouw met een menulijst; kiest u maar wat u wilt eten, zei ze dan. Dat is een nieuw project: patiënten laten kiezen wat ze willen eten, gepresenteerd door jonge vrouwen zoals deze. Ze hoopte dat ze er een vast contract aan over zou houden, vertelde ze me. En: ze zeggen dat u hier werkt; is dat zo?

Ik wilde helemaal niet kiezen. Ik wilde alleen maar met rust gelaten worden.

Na een tijdje begon het weer wat te vloten met het denken. En werd ik onrustig. Nee, geen spoor van zingeingsproblemen. Geen doodsangst te bekennen, ook dat nog. Wel om te beginnen nieuwsgierigheid. Kwam het door die rothond dat ik hier lig? Ja, het kwam door die rothond. En dat mijn vrouw er zo snel was, kwam van een van de ambulanceverpleegkundigen. We hebben een bekend gezicht in de auto, had die voor de telefoon tegen haar gezegd.

En daarna had je hem, helemaal volgens het boekje: de identiteitscrisis. Want ja, potdorie, zo hadden we het toch niet afgesproken? Ik was toch zorgverlener, net als al die andere lui hier? Zo stond het toch in mijn arbeidscontract? En zorgverleners krijgen toch nooit al die ellende die ze in de bedden aantreffen? Ellende is toch voor anderen? Dat is toch onze gezamenlijke illusie? Ons gezamenlijk licht op het pad? Nergens een geestelijk verzorger op die momenten. In geen velden of wegen te bekennen.

Af en toe zag ik de neuroloog weer. Of een zaalarts, die dingen vertelde die ik gelijk weer kwijt was en peinzend met haar stethoscoop speelde. Er waren veel montere verpleegkundigen, die soms dingen riepen als: 'ja, nu lig je hier, dat is wel heel wat anders, hè?'

Het klonk, vond ik, vaak alsof ze daar een beetje onheilg plezier in hadden. En ze leken me wel allemaal te kennen.

Ze kwamen, praatten allemaal even opgewekt, zorgden voor de wonden van mijn lijf. Niet voor die in mijn ego. Die zaten te diep. Ze hielpen me ook op de po, en dat heb ik dan ook verdrongen.

Er was er na een paar dagen een, die me onder de douche ging doen. Ze hielp me uit bed, uit de kleren en in de douche – zo, voorzichtig aan maar, hier staat een kruk, ga daar maar op zitten. Ze klonk waarachtig zoals mijn moeder vroeger, toen ik nog een klein jongetje was, hoewel ik ruimschoots oud genoeg ben om haar vader te kunnen zijn.

Tenslotte nam ze de douchekop, regelde de temperatuur van het water, en keek me voor het eerst goed aan. Er kwam een trek van verbijstering op haar gezicht en haar mond viel open. Toen zei ze, met die douchekop wat ongecontroleerd op mijn lijf gericht: 'Bent u dat?'

Over die vraag heb ik toch echt wel even na moeten denken.

Hendrik Jan Nieuwenhuis